

PREMIJERA PREDSTAVE 'MOJ RAZRED 2. B.' U GRADSKOM KAZALIŠTU LUTAKA

Ta divna splitska djetinjstva

➔ Solidan je to komad, premda prilično predvidljiv; motiv marginaliziranog pojedinca koji u presudnom trenutku preuzima kontrolu i sprječava katastrofu da bi potom zadobio poštovanje

Jasmina
Parić

slobodnadalmacija.hr

Kazališnu sezonu u Splitu otvorilo je Gradsko kazalište lutaka s prvom premijerom, "Moj razred 2. b" redateljice Anice Tomić i dramaturginje Jelene Kovačić.

Komad je posvećen splitskim djetinjstvima sredinom osamdesetih godina prošlog stoljeća. To, ne baš davno vrijeme, danas je nerijetko podložno idealizaciji, pa se spominje kao sretnije i kvalitetnije za odrastanje jer su se djeca igrala i družila umjesto da bulje u mobitele.

Međutim, Anica Tomić i Jelena Kovačić posve ispravno uočavaju da je i tada (a kada nije?) postojala među djecom vrlo oštro naglašena hijerarhija, samo su statusni simboli bili drukčiji. Bilo je važno kome je otac direktor u "Jugoplastici" i tko ima novu "ponicu". Današnjoj djeci zacijelo je teško shvatljivo da je i običan laštik za igru mogao nositi socijalne poene (premda bi ovaj moment bio ipak bliži sedamdesetima, kao i TV u boji) a cipele kupljene u Zadarskoj ulici pogotovo. Moguće je zato da mladoj publici neće puno ni značiti.

Problem 'bulyinga'

U okvir "zlatnih osamdesetih", čiji će simboli taknuti nostalgiju zicu ponekog od odraslih u gledalištu, redateljica i dramaturginja smještaju problem bulyinga, vršnjačkog nasilja, o kome se tada puno manje govorilo. Problem, star kao i ljudski rod, danas će češće osvanuti na naslovnica, a uz to, druš-

tvo je svjesnije činjenice da djeca mogu biti veoma okrutna - neka istraživanja kažu čak da djevojčice prednjače u nasilju, premda se njihove metode manje oslanjaju na fizički kontakt a više na izolaciju, izrugivanje i sramoćenje žrtve.

Priču o djevojčici bez oca, koja nisko kotira u malom razrednom "čoporu" i odaje se sanjarenju (Ana Marija Veselčić) redateljica i dramaturginja ispričale su na sceni kroz niz situacija vezanih uz spomenute "vrijednosti" iz osamdesetih, a najživotniji i najslojevitiji lik je učenica (Katarina Romac) koja ne može odabrati stranu.

Ova prilično kompleksna uloga u vrsnoj interpretaciji mlade glumice podiže predstavu na višu razinu. Katarina Romac, koju je splitska publika već upoznala u nekoliko izvedbi, snažno se uživlja u lik i zadnja joj je briga "svidjeti se" i zauzeti pozu pa je tim vjerodostojnija. Dvojbe tog lika su teške - valja birati između prijateljstva i položaja u grupi, svrstati se. Uloga je posebno interesantna jer se o ovakvim problemima manje zna - obično se ističu samo nasilnik i žrtva.

U ulogama djece također su bili uvjerljivi Petra Kovačić i Franjo Đaković, premda je njegov lik veoma sličan Grgi Čvarku, kojega je tumačio u prošloj sezoni. Milana Buzloč Vučica pokazala se kao dobra komičarka u liku učiteljice, dok je kao snoviđenje oca doplovio Tvrtko Štajcer.

"Moj razred 2. b." solidan je komad, premda prilično predvidljiv; motiv marginaliziranog pojedinca koji u presudnom trenutku preuzima kontrolu i sprječava katastrofu da bi potom zadobio poštovanje, isuviše je često korišten obrazac. ●

Katarina Romac, Ana
Marija Veselčić, Franjo
Đaković i Petra Kovačić
- 'klinci' iz 2. b.

Priču o djevojčici bez oca, koja nisko kotira u malom razrednom 'čoporu' i odaje se sanjarenju, redateljica i dramaturginja ispričale su kroz niz situacija vezanih uz 'vrijednosti' 80-ih

